

Kukkopilli Pietarin isä sen vihdoin keksi. Asia oli jo ehtinyt muodostua ongelmaksi kaikille muille, paitsi Pietarille itselleen. Olihan Pietari jo iso poika, hyvän matkaa neljännellä ikävuodellaan, mutta yhä iki-ihastunut tuohon vauvojen lohduttajaan: tuttiin. Pietaria oli houkuteltu keinolla, jos toisellakin luopumaan tutista, mutta aina turhaan. Tutteja oli leikety katki, niitä oli voideltu sinapilla, tai etikalla, mutta ei ollut auttanut. Tutti, se piti saada aina, kun jokin asia ei aivan mieleen mennyt. Ei tullut uni ilman sitä, raivari kyllä sen sijaan syntyi helpostikin ilman tuota ihmekalua. Naapuriin syntyi pikkuinen, ja siinä uusi keino kokeiltavaksi: – Anna sinä Pietari tuttisi tuolle naapurin vauvalle. Vauvat tarvii tutin, äiti ehdotti. – Kaupasta saa uusia, ilmoitti Pietari miehekkään pontevasti. – Ostetaan sille kaupasta oma. Pieni epävarmuus oman tutin kohtalosta taisi iskeä pojan mieleen, käsi käväisi salamana taskussa ja sininen tutti napsahti tiukasti suuhun. Tokihan Pietaria myös kiusoiteltiin oudosta tavasta isolle pojalle, mutta ei tuollakaan tempulla saatu aikaiseksi muuta kuin pojan piiloutuminen sänkynsä alle. Pian sieltä jo kantautui hiljainen napsahtelu joka tutin imemisestä aiheutui. Eräänä kesäisenä iltapäivänä isä sitten kaupunkireissulta palatessaan kaivoi salkustaan paperipussin, jonka sisältä paljastui upea, koristeellisesti maalattu kukkopilli. Isä luritteli pillillä sointuja, joita Pietari kuunteli silmät tapillaan ja korvat hörössä. Kovasti teki pojan mieli kokeilla itse, mutta aina isä kääntyi poispäin ja lurautti kukkokiekuuta pitkän sarjan. Pietari käsitti pian, että isällä oli lelu, jota hän halusi enemmän kuin mitään koskaan aiemmin. Isä vain ei sitä antanut. Laulatti pilliä ja kuin kuisalla ei ollut huomaavinaan pojan palavaa mielenkiintoa. Pietaria harmitti ja käsi käväisi taskussa. Tutti napsahti suuhun, mutta isä ei edes huomannut sitä. Luritteli vain sulosointujaan savilinnusta ja sitä ei Pietari enää sietänyt. – Pelkele! hihkaisi poika ja tutti lensi pöydän taa penkin alle. Ei auttanut sekään. Kirjava kukko kiekui aivan kuin pilkallaan, eikä kukaan näyttänyt huomaavan Pietarin kiukkoa. Isä lopetti yllättävästi ja katsoi poikaa. – Haluaisitko kokella? kysyi isä. – Joo, nyyhkäisi Pietari ja pyyhkäisi hihallaan nenäänsä. Isä katsoi miettivästi ja epäillen poikaa silmiin ja kysyi. – Haluaisitko tämän omaksesi? – Joo, nyyhkäisi Pietari. – Vaihtaisitko tämän tuttiisi? Isä tiukkasi. – Joo. – Pitääkö puhe? – Joo. – Sovitaanko niin, että saat tämän kukkopillin omaksi, mutta tutti sinun pitää ensin tuoda minulle? – Joo, nyyhkäisi Pietari ja konttasi pöydän alle etsimään sinistä lohduttajaa. Poika kantoi kädssään tutin isälleen. – Tätä sinä et enää tarvitse, kun sinulla nyt on kukkopilli. Jos mieli tekee vastaisuudessa, niin puhallat vain kukkoa pyrstöön, isä vakuutti. – Joo, sanoi poika ja sieppasi pillin käteensä. Puhalsi siten kuin oli nähnyt isänkin tekevän, mutta kukko ei laulanut. Kuului vain suhahtava tuhahtus, ei ollenkaan sitä sointuvaa säveltä, jota poika oli odottanut. – Annas, minä opetan, isä naurahti ja pian oli Pietari jyvällä soittotaidon alkeista. Tutti sai jäädä, sillä nyt alkoi talossa ja pihamaalla kaiukua kukkopillin alttomainen sointu. Nopeasti Pietari oivalsi kukkopillin salat ja mahdollisuudet. Pihamaan kanat olivat aivan ymmällä uuden kukon kiekuessa milloin missäkinpäin pihapiiriä. Kanaparven vakituinen komentaja, se alkuperäinen ja oikea kukko oli myös pyörällä päästään ja kilvan yritti kiekua Pietarin savikukon kanssa. Selvästi sitä näyttikin harmittavan se, ettei kilvanlaulannasta voittajana koskaan selvinnyt. Seuraavat vuodet savilintu olikin olennainen osa pikkupojan arkea ja juhlaa. Kyllä kukkopilli aina tarvittaessa löytyi pojan taskusta ja heläytti sukkelasti sointunsa ilmoille. Pietarin varttuessa kouluikänsä, alkoi pillinsoitto kuitenkin jäädä. Kukkopilli unohtui mielestä ja kulkeutui paikkaan, josta sitä ei ehkä kukaan olisi osannut tarvittaessa etsiä. Pillinsoiton tilalle tulivat uudet kaverit ja koulun läksyt. Vapaa-ajoillekin löytyi leikkikaveri aivan naapurista. Naapurin reilu puoli vuotta nuorempi Pipsa oli poikamaisen rempseä neiti jo aivan pikkutyöstä alkaen. Pietari tykkäsi leikkiä Pipsan kanssa, sillä tämä oli kielenkäytöltäänkin varsinaisen räväkkä tytöksi. Monet pojatkin kuuntelivat Pipsan ulosantia korvat punaisena. Ei Pietaria haitannut ollenkaan, kun puuhunkiipeilyleikissä

ei pärjännyt tytölle. Eikä sekään että, pudottuaan oksalta ja ähkiessään tuskaisena maassa, huuteli Pipsa jo korkealta latvustosta: – Sattuko? Särkykö munat? – Ei särkyny, mutta koskee niin helkutisti, oli poika vastannut. Ei hän ajatellut Pipsaa niinkään tyttönä, kuin mukavana kaverina, johon voi aina luottaa, ja joka aina oli valmis kokeilemaan uusia jännittäviä juttuja. Vuodet vierivät ja leikkikaverit kasvoivat erilleen. Pipsa lähti opiskelemaan kaupunkiin ja Pietarin opinnoissa sattui sopivasti välivuosi, jonka hän oli päättänyt käyttää asevelvollisuutensa suorittamiseen. Vapaaehtoisena inttiin, niin Pietari oli päättänyt ja näin myös asian hoiteli. Kun komea nuori sotapoika oli sitten alkukesästä lomilla kotitilalla, koputti oveen kesälömaansa viettävä Pipsa. – Sisään vaan! huuteli Pietarin äiti ja vieras astui tupaan. Jälleennäkeminen oli mieluista molemmille nuorille, sen huomasi kyllä heti. – Kato Pietu. Sustahan on kuoriutunu helvetin komee solttu, rävytti Pipsa tervehdyksen. – Pakko on halata ja pussaisin, jollei äitis ois näkemässä. – Älä muorista välitä. Ei se kellekkään kerro. Korkeintaan koko kylän akoille, Pietu murjoi hymyssä syin, tietäen hyvin, ettei Pipsa tosissaan pussaisi. – No, mitäpä muuta kuuluu? Pietari jatkoi. – Mitäpä tässä. Kesälomalla ja tulihakemaan niitä äitis lupaamia astioita, kun meillä on ne Siirin rippijuhlat sunnuntaina. – Ai nii. Mie lupasin lainaan ne astiat. Meillähän on se juhla-astiasto tuolla aitan lipastonlaatikossa. Käy sinä Pietari antamassa, ku tiedät missä ne ovat, Pietarin äiti totesi. Aitassa oli hämärää. Pienitehoinen hehkulamppu oviseinällä ei jaksanut kunnon valoa antaa peremmälle, mutta astiat toki löytyivät lipaston laatikoista. Pietun nostellessa pahvilaatikoihin pakattuja astioita aitan pienelle lankkupöydälle, Pipsa availi kiinnostuneena vanhan lipaston laatikoita ja yhdestä pyörähti esiin Pietarin kukkopilli. Pipsa nappasi sen käteensä ja kysyi: – Muistatko vielä tämän? Eikös tää ole sun kukkopillisi, se johon sun piti vaihtaa tutuksi ennen kouluun lähtöä? – Joo. Tosin hyvissä ajoin ennen, vastasi Pietari kiusoittelemalla. – Kohta sinä kaivat varmasti sen tutinkin jostain. En muista itse, mutta isä kuulemma oli sanonut, etten enää tarvitse tutkia, mutta jos mieli alkaa tehdä pitää vain puhalttaa kukkoon. – Sitähän mä etsin, mutta eipä näy, Pipsa nauroi ja kohotti savikukon huulilleen. Kukko ei soinut. Ainoa ääni joka syntyi, oli hiljainen suhahdus. – Annahan, kun minä kokeilen, Pietari ojensi kätensä ja tajusi jo samassa tulleen jekutetuksi, mutta puhalsi silti pillistä kukkokiekuun ulos. – Jaa, että kävi sitten mieli tekemään? virnisteli Pipsa. ----- – No, ne astiat löytyivät, totesi Pietarin äiti Laura, vaikka oli ikkunasta nähnyt nuorten kantavan pahvilaatikat Pipsan autoon. – Löytyväthän ne, Pipsa vastasi. – Ne on pesun jäljiltä ja liinaan käärittyinä laatikoissa, mutta kannattaa ne varmaan pestä. Niitä ei ole käytetty sitten Laurin viisikymppisten ja siitä on jo kohta kaksi vuotta. – Mitäs te nuoret siellä aitassa niin pitkään kupisitte? Laura uteli ja sai Pipsalta tyypillisen vastauksen. – Oliko silloin, kun te Laurin kanssa aitassa viivyitte tapana kysellä, mitä te siellä puuhailitte? – Kuuleppa tyttö. Siihen aikaan ei aitoissa kupistu poikien kanssa, tuohtui Laura. – No, voinhan sen tunnustaakin, mitä me Pietun kanssa kupistiin. Kateltiin vanhoja valokuvia. Siellä oli albumissa teidän hääkuviakin ja kyllä niistä voi päätellä, että siihenkin aikaan kupistiin. Jos ei aitassa, niin sitten jossakin muualla. – Hymmpheh..., tuhahti Laura, eikä hetkeen sanonut mitään. Tivahti sitten melkoisen kiukkuisesti: – Sano Marketalle, että astioita ei saa koneessa pestä. Menee kultaukset pilalle. – Sanon, vaikka kyllä äiti sen tietää. Joo ja kiitoksia vielä kerran. Minä tästä lähdenkin niitä viemään. Nähdään Pietu. Tuu käymään, on se aitta meilläkin. Pipsan auto kaartoi pihasta ja Pietu jäi katselemaan perään. – Olipa mukava nähdä Pipsaa pitkästä aikaa, hän tuumi. – Hmm. Yhtä räävitön on suustaan, kun ennenkin. Jollei vieläkin pahempi. Minkälaista elämää siellä kaupungissa viettäneekään. Saa kohta Marketta hävetä silmät päästään tyttärensä takia, äiti oli huokailevinaan. – Ainahan Pipsa on ollut suorasanainen, kuten muutkin sisaruksensa. Minä tykkään siitä, kun Pipsa sanoo asiat suoraan

ja rehellisesti. Se on Unto kasvattanut jälkikasvunsa sellaisiksi, jotta perättömiä ei puhuta ja asiat sanotaan suoriksi. – Kunhan et tykkäisi liikaakin. On tämä Marketan ja Unton vanhin tytär tainnut siellä kaupungissa mennä ihan mahottomaksi. Älä sinä ala sen kanssa liiaksi vehtaamaan, siinä käy vaan huonosti. – Älä siinä ala höpöttämään joutavia. Me ollaan pennusta asti oltu kavereita ja Pipsa on monta kertaa reilumpi kuin jotkut pojat. Ihan loistotyyppi ja hauska sellainen. – Niin mutta, nainen alkaa olla ja sillä alkaa ne naisten kujeetkin löytyä. Pidä sinä varasi vaan, Lauraäiti opasti poikaansa. - Ootkos muuten nähnyt sitä Multasen Meerin tyttöä, mikäs se nimi nyt olikaan? Ai niin Ullahan se taisi...? Hänestähän on tullut varsinainen kaunotar. – Ai Multasen Ulla? Sellanen lihavahko pullukkahan..., taisivat sitä koulussa kiusatakin Pulla-Ullaksi. – Nii mutta kunnon tyttö ja siitä joku saa vielä hyvän vaimon. Ei liehkaa ulkona tyhjän perässä. Kouluja käyny ja kohta valmis opettaja. – Et kai sinä muori minulle ole akkaa ettimässä, ...mitä? älähti Pietari. – No, ei kun vaan. Kun nyt tuli vaan puheeksi ja silleen, alkoi Laura änkyttää. Jollei Luran tavoite ollut Pietarin arvelujen mukainen, niin kummallisen usein tämän jälkeenkin nousi Multasen Ulla esiin Pietarin ja äidin välisissä puheissa. ----- Kesä eteni joutuisasti ja Pietari vietti kotilomiaan paljolti lapsuusaikaisen ystävänsä seurassa. Juhannusta vietettiin lavatanssien merkeissä naapurikylän lavalla. Keskikesän yöt olivat kauneimmillaan, kukat tuoksuivat ja käki kukkui. Oli oivalliset olosuhteet nuoren lemmen leimahtaa ja mikäpä ettei. Lapsuuden aikainen ystävyys syveni kuin huomaamatta, tai ei sentään huomaamatta. Pietari huomasi kummasti viihtyvänsä Pisan seurassa, eikä Pipsakaan tuntunut haikailevan toisenlaista seuraa. Niinpä sitten Juhannusaamuna varhain Pietari isui Pipsan aitassa ja lapsuusajan kaverukset muistelivat yhteisiä seikkailujaan. Aurinko nousi ja jossakin liiterin takana kukko lennähti halkopinon päälle ja kiekaisi kanalaumalleen herätyksen. Ääni kantoi myös Pipsan aitaan, jossa nuoret nauruun purskahtaen katsoivat toisiaan silmiin. Sanoja ei enää tarvittu, kun he sujahtivat sängyn lakanoiden väliin. ”Kukon laulu” se jäi elämään tuon hetken jälkeen. Myöhemmin siitä tuli eräänlainen traditio, Pipsan ja Pietarin eroottisten elämysten esisoitto, joka kantoi ja säilyi yli vuosien ja vuosikymmenten. Kesä meni joutuin ja syksy sai, ja Pietarikin sai tietoonsa yllättävän asian: ”savikukko oli muninut”, kuten Pipsa sitten asian tulevalle isälle ilmoitti. Alkuun uusi tilanne aiheutti hämmennystä Pietarin mielessä, mutta asia asettui oikeisiin mittasuhteisiin varsin nopealla aikataululla. Uusi tieto ei mutkistanut sittenkään asioita, vaan jopa selkeytti tulevaisuuden suunnitelmia. Pietarista tulisi perheellinen mies, sitähän lapsentulo eittämättä tiesi. Äiti Laura ei ensikuulemalta asiaan oikein hyvällä suhtautunut. Kuultuaan Pietarilta uutisen, oli muutaman tunnin mykkänä ja tokaisi sitten jokseenkin tyyliä: – Multasen Ullan kanssa tätä ei olisi sattunut. – Mutta muori hyvä. Minä kun en siitä Ullasta välitä. Pipsasta olen aina tykänny ja nyt vieläkin enemmän, Pietari puolustautui. – Ois se Ulla silti ollu....Hyvästä perheestä ja kunnollinen. – Ja Pipsako ei ole kunnollinen? Ja mikä vika Pipsan perheessä on? – En minä nyt sitä...ne on semmosii mökkiläisii. Ei maatakaan ole, kun mitä pihapiiristä löytyy. Jos se vaan sillä, et pääsee hyviin naimisii, änkytti Laura. – Nyt lopetat tuon jossittelun. Tiiätkö täällä kylällä ketään tunnollisempaa tai rehellisempää miestä, kuin Unto on? – Tietääkö ne Pipsan vanhemmat, mite teille on käyny? – Mite meille on käyny? Voi jumakauta, vai mite meille on käyny. Kuule nyt tuntuu, että meille on tullu oikee jättipotti. Ja lisää on tulossa, Pietari kiivastui, vaikkei itsekään oikein tiennyt mitä tarkoitti tuolla lisää tulolla. – Totta kai ne tietää. Pipsa kertoi niille heti, kun oli saanut tiedon minulle sinne inttii. – No, mitä ne sano siihe? – Se on vissiikai niiden ja ehkä vähän Pipsan ja minunkin asia, mutta ei yhtään sinun. Soittelin Unton kanssa ja juteltiin hommat selviksi, ku miehet ainakin. Unto onnitteli, eikä tuo ainakaan pahoillaan tuntunut olevan. Pietari paljasti. – Pittää minun sitten alkaa niitä häitä Marketan

kanssa puuhaamaan. Millonkas te meinasitte ne pitää? – Ei me mitään häitä aiota. – Totta kai pidätte. Tietysti nyt mahdollisimman nopeesti, jotta vauva sitte syntyy avioliitossa. – Ei, kun me meinattiin, ettei mennä naimisiin lainkaan. – No, mites te sitten? Laura näyttikin yllättävän toiveikkaalta. – Ei kai se Pipsa aborttia? – Ei tietenkään. Kyllä me yhteen muutetaan ja perhe perustetaan, mutta avioliitto on meidän mielestämme jo elänyt aikansa ohi. Me emme usko siihen instituutiona. – Mutta...pitäähän teidän. Lapsenkin takia..., Laura yritti vielä. Mitä se isäkin sanoo? – Isä sanoo jotta, se on meidän asiamme. Olen minä jo isän kanssa tästä puhunut. – Niin. Minä se aina saan viimeisenä tietää kaikki asiat, äiti alkoi uhrautua. – Mitä isä sitten sanoi, kun kuuli? Laura halusi tietää. – Onnitteli, niin kuin Untokin. Kysyi vaan että, muutetaanko me tähän sitten asumaan. Sanoin että, ainakin alkuun asutaan kaupungissa. Niin kauan kuin opiskellaan. Katotaan sitten muutetaanko tänne vai mitä tehdään. – Totta kai! Kyllä teidän pitää tänne muuttaa, hätääntyi äiti. – Kuka tätä tilaa sitten meidän jälkeen jatkaisi. Ei tätä saa ulkopuolisille myydä, vahna sukutila. Isäsi on tätä sinulle ajatellut ja sitä varten kaikki laittanut viimesen päälle. Mutta, mahtaako se Pipsa edes ymmärtää mitään maatilän töiden päälle, kun eihän niillä ole pihamaata enempää tiluksia. Kyllä se Multasen Ulla olis ..., yritti Laura vielä, mutta Pietari ei enää sietänyt Luran pajatusta. – Yhen kerran vielä mainitset sen Ullan, niin kaupunkiin muutetaan ja pysyvästi! – Ei, kun ...enhän minä mitään, kun vaan ajattelin. En minä mitään tarkoittanu. Totta kai teidän pitää muuttaa tänne. Tuo nyt sitä Pipsaakin käymään täällä, Laura hätääntyi tilanteen käännettä. – Jos tuon, niin olet sitten kunnolla? heitti Pietari kysyvästi. – Tietysti olen, Laura lupasi. Iltasella vielä Laura purki ajatuksiaan Laurille. – Pitipä tuolla Pietarilla käydä tuommonen juttu sen Pipsan kanssa. Mitähän siitäkin mahtaa vielä tulla. Melkein ovat vielä kakaroita kumpikin. – Mitä kakaroita nuo nyt enää? Pietukin kohta sotaväen käyny mies. Pipsakin jo kohta valmistuu. Pari vuottako lienee jäljellä ja on insinöörin paperit kourassa. – Insinöörikö siitä tulee? äimisteli Laura. – Mahtaako sellanen insinööri asettua maalle asumaan, ja mitä sellaset insinöörit oikein töikseen tekevät? Jatkoι Laura. – Logistiikka-alan inssi kuulemma, jos oikein Unton puheista ymmärsin. Jää sitten nähtäväksi, mistä löytää mieleisen työpaikan. Toivottavasti näiltä seuduin, niin voisi Pietu ottaa tilanhoidon vastuulleen. Jäädään me sitten eläkkeelle ja ostetaan rivitalonpätkä kaupungin kupeesta. – Eläkkeelle? Vastahan täytit viisikymmentä, mikä eläkeikä se muka on? Ihmetteli Laura. – Tehdään Pietulle sukupolvenvaihdospaperit. Voihan sitä silti käydä täällä poikaa jelpnimässä. Parempi saada se homma hoidettua ettei käy niin, että nuoret ehtivät hankkia työpaikat jostakin kauempaa. Tarviihan se nuoripari lastenhoitoapuaakin mummolta. – Mummo? Minusta tulee mummo, vaikka en ole kuin vähän päälle neljäkymmenen. En minä vielä halua mummoksi tulla. Laura suorastaan säikähti uutta tilannettaan. – Eipä ne taida sinulta lupaa kysyä mummon tekeen, hymähti Lauri. – Olisi se Pietu saanut pitää näppinsä erossa tuosta Pipsasta. Minusta se Multasen Ulla olisi sopinut paremmin Pietulle. On niin sopuisa ja hyvätapainen. Toisin kuin tämä Pipsa. Nokitteli minulle alkukesästä ja nyt on itse samassa tilassa, Laura jatkoi purinaansa. – Ei siinä Pipsassa mitään vikaa ole. Reipas ja suorasanainen, eikä mikään nurkissa kyyhöttäjä. Hyvän akan Pietu siitä saa. Jatkoissa Laura kyllä osasi pitää suunsa supussa Multasen Ullasta, ainakin silloin kun Pietari tai Lauri olivat kuulolla. Kukkopilli seurasi muuttokuormassa maalta kaupunkiin ja sai sijansa Pietarin yöpöydän laatikosta. Onnekas sattuma, jonka Pipsa ja Pietu laskivat kukkopillin ansioksi, oli saattanut heidät yhteen ja saviukukko sai oman sisäpiirisen merkityksen heidän arjessaan. Ja toki juhlassakin. Monet monituiset olivat ne kerrat, kun alttomainen ”kukkokiekuu” helähti soimaan pariskunnan makuuhuoneessa. Kovin äänekkäästi ei kukko laulanut, sillä eihän toki ollut hyväksi herätellä ”pikkupietaria” kesken unien. Ei äänekkäästi, mutta melkoisen ahkerasti

pilli oli käytössä. Saattoipa käydä joskus niinkin, että lyhyenä kesäyönä kukkokiekuu kajahti kolmesti, tai jopa useamminkin. Eikä soittajana aina suinkaan ollut isäpietari. Kyllä Pipsakin sai kukon laulamaan. Ja mikäpä oli kukon kiekuessa, kun ei kukaan ollut sitä kieltämässä. Sopuisan lempeissä tunnelmissa kuluivat nuorenparin vuodet ja perhekin kasvoi siinä sivussa. Neljännen perillisen tultua maailmaan, päättivät Pipsa ja Pietari tehneensä oman osuutensa kotomaan väkiluvun lisäämistalkoissa, samoin kuin maapallon ylikansoittamisen kohdalla. Oli muutettu takaisin maaseudulle ja Pipsan ja Pietarin pihapiirissä riitti kartanoa jälkikasvun kisailla. Lapsilla oli seuraa toisistaan, ja isommat katsoivat pienempien perään. Maalaisidyllissä elo kulki omaa rauhallista rataansa, jossa aikuisilla oli omat puuhansa ja lapsilla omansa. Neljä oli hyvä luku, mutta ei kukonlaulun siihen tarvinnut tyrehtyä, eikä se siihen tyrehtynytään, kunnes sitten eräänä iltapuhteena tapahtui yllättävä seikka. Pariskunnan makuuhuoneessa, patjapainin kiihkeimmillä ratkaisuhetkillä jokin yllätyksellinen voima ulottui heilauttamaan yöpöytää, jossa kukkopilli oli oman suorituksensa jälkeen lepoasemissa. Yöpöytä heilahti ja lentokyyvyn savikukko keikahti lattialle. Vaikka lattiaa peittikin sillä kohdin lämmin matto, ei se riittänyt vaimentamaan iskua tarvittavissa määri, vaan savi lintu sälähti kappaleiksi. Tapaus jäi sillä kertaa vielä huomaamatta, mutta aamulla Pipsan laskiessa jalkansa matolle, osui kukonsirpale varpaaseen ja karu tapahtuma tuli päivänvaloon. Kukon laulut taisivat olla laulettu. Olihan sillä toki ikäkin liki kolme vuosikymmentä, eikä se ole vähän millekään kukolle. Alkuharmituksen jälkeen näytti kuitenkin siltä, ettei tapahtumalla ollut juurikaan vaikutusta normaaliin arkeen. Tosin kukonlaulu ei enää lurahdellut makuuhuoneen hämärässä, mutta ilman sitäkin pärjältiin. Aika kului ja kukkomaisuudet painuivat syvemmälle muistojen kammioon, eikä ne juurikaan sieltä nousseet esiin kuin ehkä jonkin mielle yhtymän nostattamina. Vielähän ne toki silloin saivat hymynkareen kohoamaan huulille, kuvamaan mukavien muistojen merkitystä. Ajan myötä kuitenkin alkoi esiintyä juttuja, joita Pietari pohdiskeli lisääntyvän huolestumisen myötä. Ei häntä pohdituttanut niinkään se, että eroottisessa elämässä tapahtui hiipumista. Se kai kuului ajan kuvaan ja ikääntymisen seurauksiin. Sen sijaan se seikka, että miehen potentiaali juuri sillä elämän saralla alkoi osoittaa alaviistoon yhä useammin. Jotain taisi olla pahasti vialla, eihän miehen vielä viidenkymmenen tietämissä pitäisi näin osaveltto olla. Jotain asialle oli siis tehtävä ja ehkä apu löytyisi lääkärin luota. Potilaan perusteellisen tutkimisen jälkeen ja varsinkin kun mitään elimellistä syytä ongelmaan ei löytynyt oli johtopäätöksen aika. – Ei hätä ole tämän näköinen, tohtori lausui taikoen suupieleensä pienen rauhoittavan hymynpoikasen. – Tämä on nykyisin varsin yleinen vaiva meillä miehillä, mutta onneksi lääketiede on löytänyt varsin toimivan ratkaisun siihen. Olet varmaan kuullutkin Viagrasta? – Olen toki. Paljonhan siitä väännetään juttuja ja vitsejä. Kai se silti on varsin tehokas? Pietari heitti toteamuksensa kysyvästi. – Kyllä se varsin tehokas on, lääkäri lausahi vakuuttavasti, aivan kuin kokemuksen tuomalla varmuudella. – Kirjoitan tästä lääkemääräyksen apteekkiin. Laitetaan nyt alkuun tähän vähän tällaista miedompaa. Luulen, että sekin on varsinaista dynamiittia, kun sinulla ei ole aiemmin ollut näitä. Noudatat vain pakkauksen ohjeita ja voit unohtaa ongelman. Parin viikon kukuttua Pietari istui taas vastaanotolla. – Onpa se nyt kummallista. Kyllä nämä tavallisesti ovat toimineet erittäin luotettavasti. Eikö ollut yhtään, siis pienintäkään ...merkkiä erektiosta? – Eipä juuri. No, ehkä sellainen puolimöhelö, josta ei ole mitään iloa. Sitä se oli jo ennen tuota pilleriäkin, Pietari sai mainittua. – Jaaha. Kokeillaanpa sitten seuraavaksi tätä järeämpää vaihtoehtoa. Tohtori mutisi ja alkoi kirjoittaa koneellaan määräystä apteekkiin. Järeämmällä tuotteella oli jo selkeästi vaikutusta, joskaan ei aivan sitä toivottua. Kun Pietari nappasi illalla pillerin huuleen, niin yöllä alkoi tapahtua. Tuli kuuma. Aivan hirveä helle iski miehen kimppuun. Hiki valui ja lakanat kastuivat, kuten joskus nuoruuden

kesäöinä Pipsan kanssa peuhatessa. Nyt vain sama tapahtui ilman peuhua. Onneksi vaikutus ehti mennä ohi aamuun mennessä. – Stressiä. Sitä se varmaan on, arveli Pipsa. – Tiedä tätä, mitä tämä on, Pietari murehti. – Sehän lääkäri tutki, ettei sinussa ainakaan mitään vakavampaa ole. – Kyllä tämä nyt alkaa jo vakavampaa olla tällasenaan. Niitä sinisiä nappeja en kyllä enää niele. Ei niistä ainakaan minulle ole kuin haittaa. Ihan kuin turkkilaisessa saunassa olisi nukkunut. Pipsaa olisi naurattanut Pietun vertaus, mutta tiesi, ettei vakavalle asialle sopinut edes hymyillä. – Annetaan asian nyt olla ja rauhottua. Voihan se olla, että nämä kevätkiireet stressaavat, vaikkei sitä itse huomaakaan. – Niin. Vaikka onhan tämä jo vaivannut pidempään. Ei se näistä keväthommista kai johdu. Pitäskö se mennä johonkin spesialistin juttusille? – No, mietitään sitä, mutta katotaan nämä keväthommat ensin ja jos sitten vielä kokeilet niitä pillereitä.

Ja niin asia jäi hautumaan, eikä sitä otettu puheeksi enää. Pipsa alkoi pikkuhiljaa ja kuin huomaamatta muuttaa ruokavaliota terveellisempään suuntaan. Punainen liha antoi ruokapöydässä yhä useammin tilaa kalalle. Salaattia ja muutakin vihreää oli aina aterian yhteydessä tarjolla. Pietukin oppi syömään niitä nurisematta. Ehkä terveellisen ruokavalio vaikuttaisi edullisesti muuhunkin kuin kolestroliarvoihin. Pietu jopa alkoi innostua kalastuksesta. Ja sehän sopi. Tuore järvikala oli maukas ja terveellinen lisä arkiseen ateriahetkeen. Voisi sanoa jopa onneikkaaksi sattumaksi sitä, että Pietari aloitti kalastusharrastuksen. Loppusyksyn harmaana ja kylmänä iltapäivänä Pietu kantoi järveltä liki viisikiloista taimenta hymyssä suin. – Katoppa mamma vonkaletta. Olipa semmoinen junttura, että vehkeet ei meinannut kestää. Kyllä pisti komiasti hanttiin, vaan nyt pääsee pannulle, myhäili tyytyväinen kalamies. – Onpahan siinä melkoinen otus. Kai sinä itse sen perkaat? Minä en uskalla noin isoon käydä käsiksi. – No, minä perkaan ja sinä teet siitä uunilohta? Ehdotti Pietu. – Tuosta voi kyllä laittaa puolet pakkaseen, tai viedä Laurille ja Lauralle, Pipsa oli mieltä. Taimenen puolikas tirisi uunissa ja Pietari alkoi kunnostella reissussa rähjäntyneitä kalavehkeitään. – Onko meillä vielä toimivaa pikaliimaa? Pietari kysyi Pipsalta. – Katso sieltä työhuoneen lipaston ylälaatikosta. Siellä pitäis olla, jos se ei ole vielä kuivunut. Mihin sinä sitä tarvit? – Pitää korjata vähän tuota vapaa. Lähti vaparenkaita irti oikein urakalla. Oli vähällä, ettei hajonnut koko setti. Silloin olisi mennyt karkuun tuo paisti.

Kaiveltuaan ylälaatikkoa, Pietu viimein löysi pikaliimatuubin. Hänen huomionsa kiinnittyi laatikon perällä olevaan kiiltopaperiseen pussiin. Tuota hän ei muistanut nähneensä aiemmin ja siksi Pietari otti uteliaana sen käteensä. Pussiin kurkattuaan hän toki heti tunnisti sen sisällön. Kukkopillin palasethan siellä olivat. Pipsa oli varmaankin tallettanut osast muistosineen. Pietari katsoi pussiin ja katsoi kädessään olevaan pikaliimatuubiin. – Mahtakohan tuossa olla kaikki palat tallessa, mietti Pietu. – Voisinhan tuonkin liimailla samalla, kun korjaan vapaa. Olisihan se mukava muistoesine kokonaisena, Pietu vielä pohti mukavien muistojen vallatessa ajatukset. Kukon jalkaosa oli säilynyt varsin kookkaana ja siitä oli helppo aloittaa. Pala toisensa jälkeen löysi sijansa ja varsin nopeasti savilintu alkoi saada alkupeäistä muotoaan. Pietari katseli lopputulosta kohta varsin tyytyväisenä. Halkeamat toki näkyivät ja pieniä siruja puuttui ja niiden paikalla oli selkeästi erottuvt kolot, mutta muutoin ja kokonaisuutena tulos oli varsin tyydyttävä. – Kuivukoon nyt sen aikaa, kun liimaan nuo vaparenkaat ja niiden sidokset. Näytän sitten Pipsalle mitä löysin laatikosta, Pietu mietti ja keskittyi puuhailemaan vaparenkaitten parissa. Näppärästi hoitui sekin puuha ja pian oli sidoksetkin käyty liiman kanssa lävitse. Nyt oli aika antaa liiman kuivahtaa ennen lakkausta. Sen jälkeen vapa olisi uuden veoinen ja valmis taas koviin koitoksiin. Pietari jätti liiman kuivumaan ja nappasi kukkopillin käteensä. Mitähän Pipsa tästä tuumii, hän vielä mietti. – Jaa, mutta pitäähän se kokeilla, tuleeko tästä vielä ääntä, hän oivalsi ja kohotti savilinnun huulilleen. – ”Kukkokiekuu...kukkokiekuu” kajahti aivan entiseen malliin alttomaisesti soiden. Särkyvän

posliinin ääni kantautui oven lävitse ja sitten oli hetken aavemaisen hiljaista, kunnes ovi hiljaa avautui ja Pipsa kurkisti huoneeseen. – Mikä kumma se oli...? Oliko se...? Pipsan kysymys jäi kesken ja hän jäi tuijottamaan silmät pyöreinä Pietaria, jonka farkkujen vetoketju alkoi olla kestäkykynsä äärirajoilla. – Kukkopilli. Se oli kukkopilli, minä liimasin sen kuntoon. – Voi hyvänen aika. Anna kun minä autan, kohtahan sinun housusi hajoavat. – Kukkopilli. Se toimii taas. Niin taitaa toimia ne kaikki napsitut Viagratkin ja samaan aikaan. Pietu ähkäisi. Pipsa ja Pietari makasivat selällään työhuoneen matolla. Pietu silmät kiinni ja syvään hengittäen. Pipsan silmät loistivat kirkkaina ja posket punaisina, aivan kuin eränä juhannusaamuna kauan sitten kukonlaulun aikoihin. – Olivatpa hidasvaikutteisia ne siniset salmiakit, huokasi Pietari. – Luulenpa, ettei niillä ollut osaa eikä arpaa. Se on se kukkopilli, naurahti Pipsa. – Minulta muuten putos se äitis antama ”perintövaasi” äsken tuolla pirtin puolella. – Se sammakon näkönen? Joutikin, en ikinä tykännyt siitä. Jos jonkun pitää olla sirpaleina, siin sitten vaasi. Kunhan ei ole tämä, sanoi Pietu ja nosti huulilleen kukkopillin.